

koliko bo nevesta imela dote, kak je njen ženin in Bog si ga vedi, kaj vse.

Izlasti z zvedavimi ženicami kramljajo neumorno o tem, kar se pri sosedih godi in ko se govornica vrti o Petru in Pavlu, pozvejo marsikaj, o čemer poprej niso nič znali. Vse, kar se le da porabiti za njihovo kupčijo, si taki krošnjari dobro zapomnijo, kajti vse njihovo mišljenje gre le za dobičkom, povsod si prizadevajo kaj zaslužiti.

Se vé, da so z dobrimi mamicami, dokler jim niso nič dolžne, zelo prijazni in ljubeznjivi; prijateljstvo in ljubeznjivost se pa koj ohladi, če jim je mamica kaj dolžna. V zadnjem slučaju znajo pač biti še robati in bezobzirni.

Nedavno javil se je take baže krošnjar pri neki vdovi, ponujajoč jej svoje izvrstno (?) blago. Vdova bila je uže precej časa v denarnih zadregah, ni imela v rokah ni groša ne, pa tudi ni znala, kedaj bo sploh kaj denarja dobila. Rekla je torej ljubeznjivemu krošnjaru, da zdaj ne more nič kupiti. „Kdo pa Vas praša za plačilo“, odvrne krošnjar, „jaz bom Vas uže čakal, plačali mi bote, ko dobite kak denar“. Žena pala je v zanjke, katere jej je krošnjar nastavil, ter je vzela nekoliko robe na up. — Ko se je krošnjar potem čez nekaj časa prepričal, da žena ne more nič več od njega kupovati, zahteval je od nje, da mu plača, a žena se sklicuje na njegovo obljubo, da jo bo čakal. Konec pravde je bil, da se je prikral necega dne, ko žene ni bilo doma, ta poštenjak v njeno dvorišče, odgnal jej je iz hleva prešiča, ter ga za 30 gld. prodal. Krošnjar si je uže smehljuje gladil brado, ter veselil se dobre kupčije, vendar mu pa veselje ni dolgo trajalo. Ko je namreč vdova prišla domu ter izvedela, kaj da se zgodilo, šla je koj prašat župana, je-li bi mogla prešiča nazaj dobiti. Župan jo je poslal k sodniji, kjer so jej rekli, da mož ni imel pravice odgnati prešiča in da ga mora takoj nazaj prignati, če se pa to ne izgodi, potem pa se bo moral pred sodnijo opravičevati radi tatvine. O tem pač ni naš poštenjakovič še sanjal, da bo vdova tako odločno proti njemu postopala. S kiselim obrazom napoti se revež k mesarju, kateremu je prešiča prodal, in ga prosi, naj mu ga vrne, slednji pa, zvit možicelj, izjavi, da to uže stori, samo da mu more dati 15 fl. prida. Ko je krošnjar slednjič videl, da mu mesar, ne gledé na gorke njegove prošnje, neče niti beliča popustiti, potegne žalostno iz žepa listnico, ter mu izplati 45 gld. V tem slučaju je torej krošnjar slabo zadel in moral je svojo predrznost drago plačati.

V mnogih krajih krošnjari ljudi hudo nadlegujejo in ko se enkrat pokažejo v hiši, ne moreš se jih popred iznebiti, dokler jim vsaj nekaj ne odkupiš. Čujmo, kaj se je zgodilo tacemu krošnjaru v vasi B. na Koroškem.

Prihajal je zaporedoma k nekemu še precej premožnemu kmetu, posedal dolgo časa v sobi in tožil o slabih časih. Ko se je kmetu to vedno moledovanje uže čudno zdelo, prašal je svojo ženo, zakaj mož toliko jadikuje. Žena zdaj kmetu razodene, da je dolžna krošnjaru 25 fl. za platno, — pravi, da se je sicer branila kupiti vsiljevano jej robo, ko jej pa človek vendar ni dal mirú, povdarjaje, kako bo hčerki ob času njene možitve platno potrebno, vzela je robo v svesti si, da bo od prodavanja masla toliko prihranila, da jej bo mogoče, ta dolg izplačati. „Hudemar!“ odvrne kmet suhoparno, — „ne znaš li, da je naša hčerka še le 13 let stara?“ — Ko je nekoliko dni pozneje krošnjar zopet prišel in začel tožiti po stari svoji navadi, razodel je sam kmetu, da mu je žena dolžna 25 gld. Kmet na to prinese denar, ob enem pa tudi debelo batino, katero je postavil v kot za vrata. — „Vidiš slepar!“ dejal mu je kmet. — „tukaj vzami denar, ki ga imaš dobiti, ta batina bode ti pa po hrbtu plesala, ako se predrzneš še kedaj, prestopiti prag moje hiše!“

Mi sicer nečemo priporočati tacih nasilnih sredstev za krošnjare, o kakoršnih smo ravnokar govorili, da-si ne zaslužijo nič boljšega. Ti ljudje so, kjer se koli prikažejo, prava kuga, ne samo, da narod sleparijo z ničvredno robo, ter mu dajejo priložnost, zadolževati se brez potrebe, ampak oni so tudi pogostoma uzrok domačim preprirom, ki tirajo mnoge in mnoge rodovine v propast. Svarimo torej naše rojake, naj nikar teh prilizovalcev ne poslušajo, naj njihovim sladkim obljubam ne verjamejo in naj kupujejo potrebno blago pri poštenih trgovcih, o katerih znajo, da jih ne bodo prevarili.

Načrt kmetijske krajne razstave v Trbovljah od 24. do 28. dne meseca septembra t. l.

Namera razstave je, kmetovalce vzbujati vsestransko k naprednemu in intenzivnemu delu ter jih opozoriti na izbornosti pa tudi pomanjkljivosti njihovega dejstva. Vzprejemali se bodo vsakoršnji kmetijski in gozdarski proizvodi, stroji in orodja, pridelki vinarstva, sadjarstva in sočivjarstva, nadalje domači obrtnijski izdelki, šolske oprave, učila in šolarska dela, naposled tudi proizvodi, ki spadajo v obseg rudniške ter umeteljno-obrtnijske industrije.

Za razstavo in darila sposobni predmeti so torej:

I. Domača živina. — A. Govedo: Biki (licencirani), krave — breje ali pa s teletom — od zvršenega 2. do 7. leta; telice. — B. Prešiči: Mrjasci, svinje, presice za pleme in take za rejo. — C. Ovce, koze, kunci. — D. Perutnina: Štajarske kure, pa tudi druge (pe-